

Arrest

nr. 65 030 van 19 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, M.D., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent gehuwd en heeft vier kinderen.

U was woonachtig in het dorp Argun en was er werkzaam als vrachtwagenchauffeur.

Uw problemen zijn ontstaan uit uw band met U.A(...), de zoon van uw zus F.(...). U(...) was een rebellenleider (Amir) en werd in 2001 gedood.

Voor zijn dood bezocht hij u af en toe en overnachtte meermaals bij u. Uzelf heeft nooit gestreden.

Omwille van uw contact met U.(...) werd u na zijn dood, en sinds 2001, verschillende malen opgepakt door de Federalen. U werd bij deze gelegenheden naar een onbekende plaats gebracht, er mishandeld en er ondervraagd over de strijders. U werd vervolgens, na een kortstondige vasthouding, weer vrijgelaten.

Begin 2007 werd u zo voor het laatst opgepakt. Bij deze laatste arrestatie werd u gevraagd om voor de Federalen te werken, hetgeen u weigerde te doen. U werd ongeveer een maand vastgehouden, u werd wederom mishandeld en uiteindelijk bewusteloos achtergelaten in een bos.

Uw problemen waren hiermee niet van de baan.

Een jaar later, in 2008, werden uw vrachtwagen en kort hierop uw houtvoorraad – u handelde in hout- in brand gestoken.

Na deze gebeurtenissen besloot u, uit veiligheidsoverwegingen, om in juli 2008 samen met uw gezin naar Novye Atagi te verhuizen waar meerdere familieleden van u woonden. U verbleef er in een huis dat door familieleden ter beschikking werd gesteld.

In deze periode namen u en uw echtgenote het besluit het land te verlaten en vroegen jullie een internationaal paspoort aan.

U verliet Tsjetsjenië op 13/09/2008. Die dag bracht een neef u en uw gezin naar het treinstation van Grozny. Daar namen jullie de trein naar Moskou en vervolgens naar Brest en Tiraspol.

Op 16/09/2008 vroegen jullie asiel aan in Polen.

Jullie wachtten het resultaat van deze aanvraag niet af en reisden, na een verblijf in Polen van enkele dagen, verder naar België.

Op 29/09/2008 vroeg u hier asiel aan.

U verklaarde dat u tijdens uw verblijf in Polen vernomen had dat het huis in Novye Atagi, waar u voor uw vertrek had verbleven, in brand was gestoken.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw intern paspoort, uw rijbewijs, uw tijdelijk rijbewijs, uw geboorteakte, uw werkboekje, een schoolattest, een diploma, twee getuigschriften van gevolgde opleidingen, de bijlage van uw militair boekje en een foto van uw neef U.A.(...) voor. U verklaarde dat uw internationaal paspoort door de Poolse autoriteiten in beslag was genomen. Tot slot legde uw advocaat, daags na uw gehoor op het Commissariaat-generaal, twee medische attesten voor die stellen dat u in België in behandeling bent voor schizofrenie."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, M.D., luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat deze beoordeling betreft werd vooraleerst vastgesteld dat u geen enkel bewijs aanbracht met betrekking tot uw vluchtmotief, en meer bepaald van uw band met U.A.(...) en uw vervolging die hieruit zou zijn voortgekomen. De foto die u aanbracht kan niet als bewijs worden weerhouden. U legde men name een foto voor van een jongeman met ooglap en verklaarde dat deze persoon uw neef U.A.(...) was. U beweerde dat u het rijbewijs van A.(...) van uw zus F.(...) had gekregen en de foto erop op de computer had uitvergroot. Het zou deze uitvergroete versie zijn die u voorlegde (CGVS p.5). Welnu, er wordt vastgesteld dat deze foto op zich geen enkele vermelding of aanwijzing biedt over de identiteit van de afgebeelde persoon noch van uw band met deze.

Aldus heeft deze foto, wat uw relaas betreft, geen bewijswaarde.

Daarbij wordt geconstateerd dat u het rijbewijs waarvan de foto afkomstig zou zijn niet voorlegde noch enig ander document verwijzende naar U.A.(...).

Cedoca, de researchdienst van het Commissariaat-generaal, deed uitvoerig opzoeken om de dood van een Amir genaamd U.A.(...) in de periode juni-juli 2001 te bevestigen (zie administratief dossier).

Er werd echter geen enkele informatie gevonden betreffende dit incident.

Van de (gewelddadige) dood van een rebellencommandant die bekend was in de stad Argun en die opgesloten zou zijn geweest in de kommandatura in Argun voor zijn dood (CGVS p.9) mag verwacht worden dat hieraan enige ruchtbaarheid gegeven zou zijn.

Het feit dat hierover geen enkele informatie teruggevonden werd, maakt dan ook dat er ernstig dient te worden getwijfeld aan de waarachtigheid van uw verklaringen ter zake.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal wel informatie vond over een Tsjetsjeense commandant met dezelfde naam.

Echter, uw verklaringen betreffende uw familielid U.A.(...) komen geenszins overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd. U beweerde dat uw neef in Argun geboren was in 1978, dat hij geen broers had, dat hij ongehuwd was en geen kinderen had, dat hij Amir was van Argun en in 2001 gedood werd (CGVS p.9).

Deze verklaringen wijken over heel de lijn af van de bovengenoemde informatie. Daaruit blijkt namelijk dat U.A.(...) in 1952 in Kazachstan geboren werd, dat hij verscheidene broers en kinderen heeft, dat hij actief was bij de Tsjetsjeense rebellenbeweging in het gebied rond Urus-Martan en dat hij nog steeds in leven is.

Gelet op de aard van de discrepanties dient te worden besloten dat de persoon waarover het Commissariaat-generaal informatie terugvond niet dezelfde persoon kan zijn als de persoon die volgens uw verklaringen aan de basis zou liggen van uw problemen.

Wat uw vervolgingsfeiten betreft wordt vastgesteld dat uw beschrijving ervan summier en vaag is. Zo kon u niet preciseren hoe vaak u gearresteerd werd, wanneer uw vrachtwagen in brand werd gestoken, wanneer het huis van uw familie in Novye Atagi in brand werd gestoken, of het huis hierbij helemaal afbrandde en wat uw familie naar aanleiding van deze gebeurtenis deed.

U verklaarde hieromtrent dat u vaak werd gearresteerd maar dat u zich niet meer herinnert hoe vaak, dat u zich de maand niet meer herinnert waarin de vrachtwagen in brand werd gestoken en dat u reeds in Polen was toen het huis in Novye Atagi in brand werd gestoken en hierdoor niet weet wanneer dit gebeurde, wat de schade was en welke stappen uw familieleden hierna hadden ondernomen (CGVS p.10-13).

Dergelijke vage verklaringen zijn niet aannemelijk te noemen. Van deze vaststellingen kan immers gezegd worden dat zij gezien de ernst van de feiten geweten dienen te zijn.

Het gebrek aan kennis over deze feiten wijst hoe dan ook op een desinteresse (voor de vervolgingsfeiten) die onverenigbaar is met een vrees voor vervolging.

In de marge wordt daarbij opgemerkt dat ook uw vrouw in deze zaken geen verduidelijking kon geven. Ook zij kon niet preciseren hoe vaak u werd meegenomen, wanneer de eerste arrestatie juist plaatsvond, wanneer de vrachtwagen in brand werd gestoken en of het huis in Novye Atagi volledig afbrandde (CGVS M.(...) p.7-8).

Tot slot werd geconstateerd dat u zich kort voor uw vertrek uit de Russische Federatie nog tot de plaatselijke autoriteiten wendde om de nodige documenten te bekomen voor uw uitreis.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw echtgenote en u in 2008, tijdens jullie verblijf in Novye Atagi, via de officiële kanalen een internationaal paspoort aanvroegen en dit zonder problemen ontvingen. U betaalde geld om de procedure te versnellen maar u bevestigde dat het paspoort officieel en authentiek was (CGVS p.5-6).

De vaststelling dat u vrijwillig en met het oog op het verlaten van het land in contact trad met de autoriteiten van wie vervolging vreest - u werd geviséerd door Federale troepen - ondermijnt in ernstige mate de door u verklaarde vrees voor vervolging. Immers, van een persoon die de internationale bescherming zoekt van een derde land mag verwacht worden dat hij contacten met de autoriteiten die hem vervolgen vermijdt.

Bovendien dient hierbij verwezen te worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat een internationaal paspoort slechts wordt afgeleverd na goedkeuring van de FSB, de federale veiligheidsdienst.

Het feit dat u ondanks dergelijke controle toch zonder problemen een paspoort ontving, doet verder afbreuk aan de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat op 15/08/2008, zijnde minder dan een maand voor uw vertrek op 13/09/2008, op de keerzijde van de geboorteaktes van uw kinderen door de Federale Migratiedienst nationaliteitsstempels werden aangebracht. De geboorteaktes werden door uw echtgenote voorgelegd ter staving van haar asielaanvraag.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Dit alles maakt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw intern paspoort, uw rijbewijs, uw tijdelijk rijbewijs, uw geboorteakte, uw werkboekje, uw schoolattest, uw diploma, twee getuigschriften van gevolgde opleidingen en de bijlage van uw militair boekje leveren geen van allen een bewijs van de problemen die u in de Russische Federatie zou hebben ondervonden. De vermeende foto van uw neef U.A.(...) werd hierboven reeds besproken.

Over de beide medische attesten, die stellen dat u in België in behandeling bent voor schizofrenie, dienen volgende bemerkingen te worden gemaakt.

Ten eerste wordt vastgesteld dat u deze problematiek niet gemeld heeft noch tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal. Het eerste attest is daarbij gedateerd op 19/05/2009, zijnde geruime tijd voor uw gehoor voor het Commissariaat-generaal op 05/08/2009.

Ten tweede wordt vastgesteld dat het attest werd afgeleverd door een huisarts en niet door een specialist ter zake. Dit feit roept verwondering op.

Ten derde is niet aangetoond dat deze problemen het gevolg zouden zijn van de feiten, door u aangehaald in uw asielrelaas.

Ten vierde zijn de bovengenoemde vaststellingen eveneens toepasbaar op de verklaringen van uw echtgenote, waardoor zij niet kunnen verklaard worden door het invoeren van deze aandoening. Om deze redenen zijn beide attesten dan ook niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas zouden herstellen."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, M.M., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent gehuwd en heeft vier kinderen. U was woonachtig in Argun.

Uw problemen zijn verbonden met die van uw echtgenoot D.M.(...) (O.V.6.323.991). De neef van uw echtgenoot, U.A.(...), was een rebellenleider (Amir) en werd in 2001 gedood. Voor zijn dood bezocht hij uw man af en toe en overnachtte hij meermaals bij jullie.

Omwille van het contact met U.(...) werd uw man na de dood van zijn neef, en sinds 2001, verschillende malen opgepakt door de Federalen. Hij werd bij deze gelegenheden naar een onbekende plaats gebracht, er mishandeld en er ondervraagd over de strijders. Hij werd vervolgens, na een kortstondige vasthouding, weer vrijgelaten. Begin 2007 werd uw man zo voor het laatst opgepakt. Hij werd toen ongeveer een maand vastgehouden, wederom mishandeld en uiteindelijk bewusteloos achtergelaten in een bos.

Hiermee waren jullie problemen niet van de baan. In 2008 begon uw echtgenoot bouwmaterialen te verkopen. In datzelfde jaar werd zijn vrachtwagen en kort hierop zijn houtvoorraad in brand gestoken. Na deze gebeurtenissen besloten jullie om naar Novye Atagi te verhuizen waar uw man familieleden had wonen. Dit gebeurde in juli 2008. U verbleef er in Novye Atagi in een huis dat door familieleden van uw man ter beschikking werd gesteld. In deze periode namen u en uw echtgenoot het besluit het land te verlaten en vroegen jullie een internationaal paspoort aan.

U verliet Tsjetsjenië op 13/09/2008. Die dag bracht een neef van uw man jullie naar het treinstation van Grozny. Daar namen jullie de trein naar Moskou en vervolgens naar Brest en Tiraspol. Op 16/09/2008 vroegen jullie asiel aan in Polen. Jullie wachtten het resultaat van deze aanvraag niet af en reisden, na een verblijf in Polen van enkele dagen, verder naar België. Op 29/09/2008 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw intern paspoort, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw kinderen en uw huwelijksakte voor. U verklaarde dat uw internationaal paspoort door de Poolse autoriteiten in beslag was genomen. U legde tot slot nog een Belgisch medisch attest voor dat stelt dat u aan astma lijdt."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, M.M., luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot D.M.(...) (O.V.6.323.991).

In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw intern paspoort, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw kinderen, uw huwelijksakte alsook het medisch attest (dat stelt dat u aan astma lijdt) leveren geen van allen een bewijs van de problemen die u en uw man in de Russische Federatie zouden hebben ondervonden.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 2 maart 2011 een schending aan van artikel 2, par. 2 en par. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 EVRM.

Verzoekers stellen dat de huidige situatie zoals geschetst door de commissaris-generaal dient te worden genuanceerd en geven aan dat het Cedoca-document in zijn *“integraliteit”* dient te worden gelezen en dat het niet toelaat om tot een dergelijk algemeen besluit te komen als dat in de bestreden beslissing. Ze vervolgen dat het opmerkelijk is dat er geen rekening gehouden werd met de *“centrale waarschuwing die dit document inhoudt”*.

Verzoeker beweert dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus nu erger is dan enkele jaren geleden en verwijst in dit verband naar een brief van 17 september 2009 van *“Pax Christie (sic) Vlaanderen”* en een lijst met rapporten en websites over Tsjetsjenië. Hieruit blijkt dat familieleden van (vermeende) rebellenstrijders een hoog risico lopen.

Verzoeker houdt vol dat zijn neef U.A. een effectieve strijder is.

Voorts merken verzoekers op dat de Cedoca informatie dateert van 15 maart 2010 en bijna één jaar oud is, terwijl de situatie in de Noordelijke Kaukasus heel snel evolueert. Ze kaarten de aanslag van 29 maart 2010 in de metro van Moskou aan evenals de aanslag op 24 januari 2011 in de luchthaven en verwijzen naar een tekst van Pax Christi over de gevolgen van de aanslagen in Moskou, een artikel over de aanslag op Domodedovo, en een reisadvies van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Verzoeker laat verder gelden dat hij nooit in het bezit is geweest van het rijbewijs van zijn neef. De foto die hij heeft voorgelegd is de foto die op het rijbewijs stond en die met computer werd uitvergroet. Verzoekers stellen zich momenteel te informeren momenteel over welke documenten zij thans nog kunnen beschikken met betrekking tot U.. Bovendien merken ze op dat bedoelde neef overleden is in de zomer 2001, in volle oorlogsperiode en toen de gebeurtenissen in Tsjetsjenië weinig gekend waren door de media.

Verzoeker stelt akkoord te gaan met de commissaris-generaal waar deze besluit dat U.A., waarover Cedoca informatie terugvond, niet de bedoelde neef is.

Verzoeker beweert dat slechts weinig namen van commandanten die verwikkeld waren in gevechten in 2001, vermeld werden wanneer over die gevechten in bepaalde media bericht werd.

Verzoekers voegen zelf diverse kranten- en internetartikelen over de periode 2001-2002 toe in hun verzoekschrift waaruit volgens hen kan afgeleid worden dat het niet is uitgesloten dat verzoekers neef effectief commandant is geweest en dat zijn aansluiting het gevolg was van de ontvoering van zijn vader of minstens dat tijdens de periode die door verzoeker vermeld werd, gevochten werd in de regio. Ze wijzen er op dat ze gelijklopende verklaringen hebben afgelegd in verband met bedoelde neef, zijn gezin, zijn activiteiten en dat hen het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Verzoeker houdt voor heel vaak te zijn aangehouden in het kader van zuiveringsoperaties die in Argun plaatsvonden, hetgeen volgens hem ook uitlegt dat hij en zijn echtgenote geen chronologie konden geven. Hij verklaart dat de contacten met zijn familie in Tsjetsjenië beperkt zijn zeer algemeen blijven gezien de vrees bestaat afgeluisterd te worden.

De *“enige redelijke reactie”* van hen bij het vernemen van de brand van hun huis, was volgens hen te besluiten dat ze tijdig vertrokken waren en dat hun gezin aan een ramp was ontsnapt. Dat Kadyrovtsi huizen van gezinsleden van vermeende rebellen in brand steken, is terug te vinden in de Cedoca informatie die aan het dossier gevoegd is. Ze stellen dat hun houding niet afwijkt van de *“algemene houding”* ter plaatse: mensen durven niet gaan informeren, klacht neerleggen of vergoeding vragen vermits ze de feiten moeten gaan aangeven bij de overheid die precies de actor is.

Verzoekers werpen op dat het feit dat hun internationale paspoorten in Grozny in het paspoortenbureau afgeleverd werden, aantoont dat dit *“echte”* documenten zijn maar ook het bewijs bevat dat de

afleveringsprocedure niet rechtmatig verliep gezien hun interne paspoorten tot bewijs van de aflevering, geen stempel vertonen. Ze voeren aan dat Cedoca de voorgeschreven, wettelijke procedure beschrijft, maar geen rekening houdt met de alomtegenwoordige corruptie.

Verzoekers zijn van oordeel dat ze “niet officieel” gezocht worden in de Russische Federatie, hetgeen in de context van het Tsjetsjeense conflict betekent dat ze niet federaal geseind staan volgens de normale procedure. Uit de Cedoca-informatie kan bovendien volgens verzoekers afgeleid worden dat Kadyrov enkel zijn eigen richtlijnen toepast en dat Moskou dit toelaat.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de beslissingen te vernietigen en naar de commissariaat-generaal terug te sturen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad merkt op dat een aangevoerde schending in het verzoekschrift van “het beginsel van behoorlijk bestuur” als middel onontvankelijk is. Verzoekers laten immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur ze specifiek geschonden achten en om welke reden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad benadrukt vervolgens dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15

februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. Aangezien de Raad vaststelt dat verzoekster, M.M., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, gaat hij enkel in op het relaas van deze laatste.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekers met hun kritiek op de interpretatie in de bestreden beslissing van de informatie vervat in het Cedoca-document, voorbijgaan aan de essentie ervan, met name dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is.

Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen.

De bestreden beslissing stelt dan ook zeer duidelijk dat, aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Verzoekers slagen er met hun algemene kritiek niet in aan te geven op welke wijze een verkeerd besluit werd getrokken uit de in het administratief dossier voorhanden zijnde informatie die afkomstig is van Cedoca, een onafhankelijke en officiële documentatie- en onderzoeksdienst, of om deze op bronnen gefundeerde informatie te weerleggen.

Hun kritiek dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de "centrale waarschuwing" in dit Cedoca-document is, snijdt dan ook geen hout.

Waar verzoekers opmerken dat de Cedoca-informatie één jaar oud is, terwijl de situatie in de Noordelijke Kaukasus heel snel evolueert, en hiertoe de aanslagen van 29 maart 2010 en 24 januari 2011 in Moskou aankaarten en verwijzen naar een tekst van "Pax Christi" over de gevolgen van de aanslagen in Moskou, een artikel over de aanslag op Domodedovo, en een reisadvies van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, stelt de Raad vast dat deze informatie het besluit van de commissaris-generaal met betrekking tot de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, niet in een ander daglicht stelt.

Verweerder wijst er in zijn nota terecht op dat er geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat de situatie in Tsjetsjenië sinds maart 2010 dermate gewijzigd is dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in hoofde van elke Tsjetsjeen afkomstig uit deze regio. De geciteerde bronnen bespreken immers slechts in beperkte mate de huidige situatie in Tsjetsjenië maar die in de Noordelijke Kaukasus in zijn geheel. Waar de specifieke situatie in Tsjetsjenië wel ter sprake komt, blijkt dat de slachtoffers hoofdzakelijk militairen of personen met een bepaald profiel -journalisten en mensenrechtenactivisten- betreffen. Met betrekking tot het reisadvies wijst de Raad er op dat dit is bestemd voor reislustige Nederlanders en geenszins een leidraad vormt voor de diensten belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging van asielzoekers.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen dat het niet het Cedoca-document is dat doorslaggevend van aard is geweest om de vluchtelingenstatus aan verzoeker te weigeren, doch wel zijn eigen verklaringen en deze van zijn echtgenote, het feit dat verzoeker geen enkel bewijs aanbracht met betrekking tot zijn band met U.A. en zijn vervolging die hieruit zou zijn voortgekomen.

De kritiek van verzoeker dienaangaande mist bijgevolg elke grondslag.

2.6. Waar verzoeker verwijst naar een brief van "Pax Christi" en de daarin vermelde informatiebronnen, wijst de Raad er op dat een verwijzing naar algemene informatie over de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient een aannemelijke verklaring te worden gegeven, quod non in casu. Verzoeker slaagt er

niet enig bewijs aan te brengen van zijn band met U.A. en zijn vervolging die hieruit zou zijn voortgekomen.

De uitleg van verzoeker dat de foto die hij heeft neergelegd, de foto is op het rijbewijs die met de computer werd uitgegroot, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat deze foto op zich geen enkele aanwijzing bevat over de identiteit van de afgebeelde persoon, noch van de band van verzoeker uw band met deze persoon. Aan dergelijke foto kan dan ook bezwaarlijk enige bewijswaarde gehecht worden. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat verzoeker tot op heden het rijbewijs zelf, waarvan de foto zou afkomstig zijn, niet neerlegt. Dat het rijbewijs bij zijn zus lag en hij geen weet heeft of dit nog in haar bezit is, kan niet als verschoning dienen voor het niet voorleggen van een belangrijk bewijs betreffende de familieband met U.A. en diens hieruit voortvloeiende problemen.

Daarenboven blijkt dat de Cedoca-dienst uitvoerige opzoeken heeft verricht inzake de dood van een Amir genaamd U.A. in de periode juni-juli 2001. Er werd echter geen enkele informatie gevonden betreffende dit incident, wat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in het gedrang brengt. De bewering dat zijn neef overleden is in een periode waarin over de gebeurtenissen in Tsjetsjenië weinig bericht werd door de media en dat slechts weinig namen van commandanten, wanneer die gevechten bekend gemaakt werden door bepaalde media, vermeld werden, zijn louter blote beweringen die de Raad niet aanneemt.

Waar verzoekers zelf informatie toevoegen in hun verzoekschrift waaruit volgens hen kan afgeleid worden dat het niet is uitgesloten dat verzoekers neef effectief commandant is geweest en dat zijn aansluiting het gevolg was van de ontvoering van zijn vader, stelt de Raad vast dat in de aangebrachte artikelen nergens een band kan worden teruggevonden tussen verzoeker en ene U.A., die geboren in Argun in 1978, ongehuwd was, geen broers en geen kinderen had en gedood is in 2001.

Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat verzoeker vage verklaringen heeft afgelegd wat zijn vervolgingsfeiten betreft; verzoekster kon evenmin enige verduidelijking geven.

Het verweer dat verzoeker heel vaak werd aangehouden in het kader van zuiveringsoperaties die in Argun dikwijls voorkwamen waardoor het onmogelijk was om een chronologie te kunnen weergeven, overtuigt de Raad niet. Immers, het is zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Verzoeker kon niet preciseren hoe vaak hij gearresteerd werd, wanneer zijn vrachtwagen in brand werd gestoken, wanneer het huis van zijn familie in Novye Atagi in brand werd gestoken, of het huis hierbij helemaal afbrandde en wat zijn familie naar aanleiding van deze gebeurtenis deed.

Gelet op de ernst van de voorgehouden vervolgingen mag in redelijkheid van verzoeker verwacht worden dat hij daarover meer details kon geven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift louter tot het vergoelijken hiervan, doch brengt geen concrete elementen bij die bovenstaande vaststellingen in een daglicht stellen. De bewering van verzoeker dat de contacten met zijn zus in Tsjetsjenië zeer algemeen blijven omdat de vrees bestaat afgeluisterd te worden en dat het gesprek als materieel en objectief bewijs kan zijn van haar medewerking of hulpverlening met een vermeende rebel, is een blote bewering die de Raad niet aanneemt.

Waar in het verzoekschrift verwezen wordt naar de Cedoca informatie waaruit blijkt dat Kadyrovtsi huizen van vermeende rebellen brand steken, wijst de Raad er op dat een verwijzing naar algemene informatie over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers wat betreft de internationale paspoorten zich beperken de motieven in de bestreden beslissing te betwisten of te vergoelijken en tot het uiten van blote beweringen, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt dat een internationaal paspoort slechts wordt afgeleverd na goedkeuring van de FSB, de federale veiligheidsdienst. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan die deze informatie, afkomstig van Cedoca, weerlegt. Het feit dat verzoekers ondanks dergelijke controle toch zonder problemen een paspoort ontvingen, doet inderdaad ernstig afbreuk aan de door hen verklaarde vrees voor vervolging.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof gehecht kan worden aan het asielrelaas van verzoekers.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1,A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Derhalve kan van verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend worden.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.8. Verzoekers vragen ook om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ze laten gelden dat de commissaris-generaal geen enkele reden opgeeft waarom in casu de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel "48/4 b", niet zou kunnen worden toegekend.

2.9. De Raad stelt vast dat voormelde bewering feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissingen blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen, zijnde de ongeloofwaardigheid van het relaas, besloten heeft tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In casu werd geoordeeld dat verzoekers' relaas ongeloofwaardig is.

Verzoekers kunnen niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze, wanneer ze naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land kunnen stellen of wegens dat risico willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen. Immers, een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst een reëel risico lopen op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet.

Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Verzoekers brengen geen concrete elementen aan die deze informatie weerleggen.

Derhalve kan aan verzoekers ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

Artikel 48/4 van de voormelde wet is niet geschonden.

2.10. Het blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers werden opgeroepen voor verhoor, dat ze tijdens hun verhoor de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE